

[Arbejdsministeren]

Så spørger hr. Fogh Rasmussen, hvordan de tilskud, man i givet fald kunne forestille sig fra vores side til virksomheder, der opretter lære- og praktikpladser, skal finansieres, hvordan det harmonerer med, hvad jeg har sagt om, at det skal være neutralt i forhold til de offentlige finanser. Det harmonerer på den måde, at man meget vel kan forestille sig – og hr. Fogh Rasmussen ved fra sin daglige færden i Håndværksrådet, at det er en af de ting, man i Håndværksrådet er meget positiv over for – en udligningsordning gående ud på, at virksomheder, der ikke opretter lære- og praktikpladser, kommer til at bidrage til virksomheder, der opretter lære- og praktikpladser. I forvejen findes der en sådan udligningsordning i arbejdsgivernes elevrefusion. Den kunne udmærket udbygges til gavn for mindre virksomheder, der med Håndværksrådets udtryk fungerer som fabrikker til uddannelse af faglært arbejdskraft, som store virksomheder udnytter bagefter.

Vi har den opfattelse, at staten skal betale de skolepladser, der skal være til rådighed, men udgifterne i forbindelse med lære- og praktikpladserne i den private sektor, herunder elevernes deltagelse i skoleophold osv., altså de omkostninger, det er forbundet med for den enkelte, må bæres som en normal omkostning af erhvervslivet. Det er altså falsk varebetegnelse at sige, at venstres planer adskiller sig fra regeringens på dette punkt.

Så ville hr. Lawaetz – og jeg lytter altid til hr. Lawaetz – gøre mig opmærksom på, at jeg var teoretiker og hr. Lawaetz var praktiker, og at jeg derfor burde lytte til, hvad hr. Lawaetz sagde. Det kunne også være, det bare var, fordi det, hr. Lawaetz siger, indimellem var fornuftigt, men det var nok ikke så meget i dag, for hr. Lawaetz brugte megen taletid til at tale om den garantiløn, som man har afskaffet på arbejdsmarkedet. Garantilønnen eksisterer ikke mere på arbejdsmarkedet. Jeg ved ikke, om hr. Lawaetz med de mange timer og den store erfaring på arbejdsmarkedet har glemt eller overset, at det simpelt hen er afskaffet på arbejdsmarkedet.

Jeg vil i øvrigt over for de partier, der var inde på, at vi herinde skulle have indført garantilønnen til trods for advarsler på arbejdsmarkedet, gøre opmærksom på, at det, folketinget i sin tid gjorde, var at ophøje et af begge parter, altså inklusive Dansk Arbejds-

giverforening, anbefalet mæglingforslag til lov, som imidlertid senere hen blev forkastet på Dansk Arbejdsgiverforenings generalforsamling.

Fru Lilli Gyldenkilde siger, vi er nøjsomme. O.k., jeg er enig i, at det er nøjsomt at sige, at vi kan skaffe 70.000–80.000 pladser, i lyset af at arbejdsløshedsproblemet er 240.000, hvis dette var det eneste, vi ville gøre; men som fru Lilli Gyldenkilde ved, ønsker regeringen at tage initiativer på andre områder.

Jeg synes, det er glædeligt, at de politiske partier, selv om der selvfølgelig på enkelte punkter har været kritiske røster fremme, har taget så vel imod regeringens forslag, som tilfældet har været.

Jeg takker for hr. Bolvigs bemærkninger om det internationale arbejde, som jeg tror er rigtige.

Til hr. Poul H. Møller vil jeg gerne sige, at jeg hørte alt, hvad hr. Poul H. Møller sagde i første omgang, men som hr. Poul H. Møller ved, svarede jeg ikke på samtlige indlæg direkte med navns nævnelse. Hvad angår dette med lønnen for unge voksne, som hr. Poul H. Møller var inde på både i første og i anden omgang, og som hr. Lawaetz og andre også har omtalt, findes der nok masser af teorier, men ingen sikker viden om, om ændringer på dette område – og det er jo kun marginale ændringer, man i givet fald kan foretage – kan føre til det resultat, man ønsker. Der er sikkert et problem, men det er ikke sikkert, at løsningen er differentierede lønsatser. F. eks. viser amerikanske erfaringer, hvor man kører med meget lave lønninger for helt unge voksne mennesker, at deres ungdomsarbejdsløshed procentvis er større end vores. Det er nok svært at sige noget definitivt om det, og derfor vil hr. Poul H. Møller og jeg i åbenhed gerne se en kontant undersøgelse af, ikke bare om problemet eksisterer – for selvfølgelig eksisterer det – men om den løsning, man anbefaler fra forskellig side, er anvendelig.

Til hr. Kurt Hansen kan jeg sige, at der ikke sker nogen ændringer i sanktionssystemet, men at problemet selvfølgelig er anderledes nu, for hvis man fremrykker jobtilbudet, er der jo ingen sammenhæng med udløbet af dagpengereetten som følge af 26 ugers reglen, som der var efter den gældende ordning. Efter den gældende ordning var man